

Arrest

nr. 334 383 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL-KHOURY, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 december 2024 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in België in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 21 oktober 2024 reeds een VIB indiende bij de Poolse overheden.

1.3. De Belgische overheden richtten een verzoek tot terugname aan de Poolse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 24 december 2024 stemden de Poolse overheden in met dit verzoek, dit op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 16 januari 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden akte.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 3 juli 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd vastgesteld dat het ingestelde beroep laattijdig voorkomt. De beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 16 januari 2025.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

*“De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.
Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”*

In het administratief dossier bevindt er zich een lijst van aangetekende zendingen op datum van 17 februari 2025 afkomstig van de cel Dublin waarop de naam van verzoekende partij voorkomt en het op dat ogenblik geldende adres van woonplaatskeuze te Doornik. Op voormelde lijst staat een stempel van de post op datum van 18 februari 2025. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn te lopen op vrijdag 21 februari 2025 en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve maandag 24 maart 2025. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 26 maart 2025 via aangetekend schrijven aan de Raad werd overgemaakt, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De verzoekende partij houdt voor dat de in casu bestreden beslissing hem werd betekend op 28 februari 2025, maar levert hiervan geen concreet bewijs.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen lijkt dan ook te moeten worden bijgetreden.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).”

2.2. Verzoeker richt op 7 juli 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een

bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn schriftelijk verzoek om te worden gehoord heeft uiteengezet waarom zijn beroep niet laattijdig werd ingediend. Ter bevestiging van dit standpunt legt hij een aantal stukken neer waaruit naar eigen zeggen blijkt dat de postbode zich pas op 28 februari 2025 bij zijn gekozen woonplaats heeft aangemeld voor de betekening van de bestreden beslissing. Waar de voorzitter opmerkt dat de neergelegde stukken kopieën betreffen, stelt verzoeker dat hij de originelen niet kan neerleggen. Verder wijst verzoeker erop dat zijn verzoek om internationale bescherming, dat heeft geleid tot de bestreden beslissing, thans verder wordt behandeld in België aangezien de Belgische overheid er verantwoordelijk voor is geworden. Verweerder bevestigt dit laatste uitdrukkelijk: de overdrachtstermijn onder de Dublin III-verordening is immers verstreken en deze werd niet verlengd. Beide partijen zijn het erover eens dat op grond van deze vaststelling een gebrek aan belang bij het beroep kan worden vastgesteld.”

2.4. De beschikking wordt verlaten. Nu het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België wordt behandeld, heeft hij om die reden geen actueel belang meer bij de vernietiging van de aangevochten bijlage 26quater, die stelt dat een andere Dublinlidstaat verantwoordelijk is voor zijn beschermingsverzoek.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA